

καπέντε ἔτη ὁ Λεσσέψ ἠγωνίσαστο μετ' ἀκαταβλήτου ζήλου καὶ δραστηριότητος πρὸς πραγμάτων τοῦ σχεδίου. Μεταξὺ τοῦ 1859 καὶ 1869 τριακοντάκις διήλθε τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ τῶν Παρισίων ἢ τὸ Λονδίνον, ἐπιτηρῶν ἀφ' ἐνὸς μὲν τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ παρότρυνων τοὺς κεφαλαιούχους τῆς Δύσεως. Παρεκίνησε τούτους νὰ παρὰσχῶσι τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια, ἐβριάμβευσε κατὰ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ Ροβέρτου Στέφενσον καὶ ἄλλων πρᾶκτικῶν μηχανικῶν, κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Παλμεστρώνος, καὶ τῶν ἀδιακόπων περιπλοκῶν πρὸς τὰς Τουρκικὰς καὶ Αἰγυπτιακὰς ἀρχάς, ἕως τοῦ τὸν Αὐγούστου 1869 ἔσχε τὴν ἱκανοποίησιν νὰ ἴδῃ τὰ ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ τῆς Μεσογείου μιγνύμενα μετὰ τῶν Πικρῶν λιμνῶν. Τὴν 17 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ διώρυξ ἐπισημως ἠνοίχθη παρουσία τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Γαλλίας, τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας, τοῦ διαδόχου τῆς Πρωσίας, τοῦ πρίγγηπος Ἀμαδαίου τῆς Ἰταλίας, τοῦ πρίγγηπος Γουλλιέλμου τῆς Οὐραγίας καὶ μεγάλου πλήθους ἐπιστῆμων προσώπων.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τοῦτο ὁ Λεσσέψ ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα *Antard de Brogard*, νέαν Κρέολον, καὶ ἐξ ἁγγλῶν καταγομένην, πολλὰ καὶ ἐπιζήλα κεκτημένην προτερήματα.

Ἡ συμπλήρωσις τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου ἐν Αἰγύπτῳ οὐδόλως ἔφερεν ἡσυχίαν εἰς τὸν Λεσσέψ, ὅστις κεκτημένος ὑγείαν καὶ δραστηριότητα, ἐξηκολούθησε νὰ προεδρεύῃ τῶν ὑποθέσεων τῆς Σουεζικῆς Ἐταιρίας, καθ' ἕκαστον δὲ ἔτος ἐπισκέπτεται αὐτοπροσώπως τὴν Αἴγυπτον, ἐπιτηρῶν τὴν διεξαγωγὴν βελτιώσεων, τῶν ὁποίων τυχόν τὸ ἔργον δύναται νὰ ἔχῃ ἀνάγκην.

Τίμαι καὶ διακρίσεις περιῆλθον αὐτῷ πανταχόθεν παρὰ κυβερνήσεων καὶ ἑταιριῶν καὶ ἰδία παρὰ τῆς Ἀγγλίας. Οὐδόλως ἐφητυχάζων ὁ Λεσσέψ, ἐσχέδιασε σιδηρόδρομον διὰ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας ἀπὸ τῆς Ρωσίας εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀναχωρῶντα ἐξ Ὁρεμβούργου ἐπὶ τοῦ Ρωσικοῦ συνόρου, καὶ τελειόνοντα εἰς Πεσχαβούρ. Ἐστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βίκτωρα τὸ 1873 εἰς τὰς Ἰνδίας μετ' ἁγγλοῦ μηχανικοῦ, ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὰς προκαταρκτικὰς μελέτας. Τὸ σχέδιον ὁμῶς ἔδωκε νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἔνεκα περιπλοκῶν τινῶν ὡς πρὸς τὰ διαπόρια τέλη καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, σχετιζόμενα πρὸς τὴν Σουεζικὴν διώρυγα καὶ τὰ ὁποῖα ἀπῆλθον τὴν ἀμέριστον προσοχὴν τοῦ προέδρου αὐτῆς.

Προσφάτως ὁ Λεσσέψ συνήγερσε περὶ ἐκθαλασσώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀλγερίας διὰ τῆς εἰσελεύσεως τῶν ὑδάτων τῆς Μεσογείου. Ἐπὶ τούτῳ ἐλήφθησαν τὰ ἀναγκαῖα σχέδια καὶ τὸ μέτρον θεωρεῖται κατορθωτόν. Ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἐμπόριον τοῦ Σουδᾶν θὰ διευθύνετο πρὸς τὰς ἀκτὰς τοιαύτης λίμνης, ὅπου τὰ ἐμπορεύματα εὐκόλως θὰ διευθύνοντο διὰ θαλάσσης εἰς Εὐρώπην. Τὸ κλίμα ἐπίσης θὰ ἐβελτιούτο. Καὶ ἕτερον σχέδιον τοῦ κ. Λεσσέψ εἶναι ἡ διάτμησις τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, τὸ ὅποιον ὁμῶς δὲν ὥριμασεν.

Ὁ Λεσσέψ κυρίως ἀφιεροῖ νῦν πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ καὶ δραστηριότητα εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς σουεζικῆς διώρυγος καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν διώρυγος διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Πανάμης ὅπως συνάψῃ τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ἐρ' ὃ καὶ μετέβη ἐπὶ τόπου καὶ ἐξήτασε τὰ καθεκαστα τοῦ μεγαλεπηβόλου τούτου σχεδίου, τὸ ὅποιον ἔαν κατορθωθῇ θάλει μεγάλως ἀναπτύξῃ τὸ ἐμπόριον καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαιρίου, οὕτω δὲ ἐν τε τῇ παλαιᾷ καὶ νέῳ κόσμῳ διαρκῇ μνημεῖα τοῦ μεγαλεπηβόλου ἀνδρὸς θάλουσι μένει πρὸς ἀνάμνησιν τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν.

Η ΜΕΛΑΝΗ

Ἡ μελάνη ἔχει κατασταθῇ ἤδη ἀναπόσπαστος σύνητος πάντων τῶν καταγινομένων εἰς τὰ γράμματα καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Βραχεῖα τις ἐπομένως ἔκθεσις τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς κατόπιν ἱστορίας αὐτῆς θάλει, νομίζω, εἶσθαι εὐχάριστον ἀνάγνωσμα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἀθηναϊδος.

Ἡ λέξις μελάνη σημαίνει πᾶσαν ἐγγεωμάτον σκευασίαν, μεταχειριζομένην εἰς τε τὴν γραφὴν καὶ τὴν τυπογραφικὴν τέχνην πρὸς σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων ἥτο δὲ γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους, ὡς μανθάνομεν ἐκ τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Πλινίου ἃ ἄλλων συνίστατο δὲ ἐκ τριῶν μερῶν ἀσβόλης ἰδίως τῶν λύχνων καὶ ἐνὸς μέρους κόμης ἢ ἰχθυοκόλας, εἰς ἔλλειψιν δὲ τούτων μετεχειρίζοντο (ὡς καὶ σήμερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας) τὴν χολὴν τῆς σουπιάς, ἢ τοῦ ὀκταποδιοῦ.

Ἡ μελάνη τῶν ἀρχαίων καὶ ἡ ἐν χρήσει κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἦτο στερεωτέρα καὶ παχυτέρα τῆς σήμερον ἐν χρήσει οὗσης ὅτε δὲ μετεχειρίζοντο αὐτὴν, γράφοντες εἰς περγαμηνάς, ἢ ὑφάσματα ἐκ μετάνης, ὑπερεπλήθυνον αὐτὴν μὲ κόμι, καὶ διὰ τοῦτο τὰ γράμματα ἐξεῖχον τῆς ἐπιφανείας καὶ ἔκαμνον τὸν παρατηρητὴν νὰ νομίζῃ ὅτι ἐγένοντο διὰ τινος τυπωτικῆς μεθόδου.

Ὅπως τὴν σήμερον, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπῆρχεν ἐν χρήσει διαφόρων χρωμάτων μελάνη.

Τὴν μαύρην μετεχειρίζοντο εἰς τὰ χειρόγραφα καὶ τοὺς χάρτας. Ἡ κόκκινη ἦτον ἐν χρήσει εἰς τὴν γραφὴν τῶν κεφαλαίων γραμμάτων καὶ τῶν τίτλων τῶν βιβλίων καὶ τῶν χαρτῶν. Οἱ αὐτοκράτορες ἔγραφον τὰ ὀνόματά των μὲ ἐρυθρὰν μελάνην.

Χρυσὴν καὶ ἀργυρὰν μελάνην μετεχειρίζοντο ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γράψωσι ἐπὶ πορφύρων, ἢ ἄλλου εἶδους χρωματισμένων πανίων, ὡς λ. χ. ὁ περίφημος κώδιξ τῆς Οὐφαλλίας ἦτο γεγραμμένος μὲ ἀργυρὰ γράμματα ἐπάνω εἰς πορφυροῦν βελούδον τὰ δὲ κεφαλαῖα γράμματα καὶ τινὰ χωρία ἦσαν γεγραμμένα μὲ χρυσά. Κ. Θ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

* * Ἡ ἀργία προσθέτει εἰς ὅλας τὰς λύπας, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς κακίας.

* * * Ο άνθρωπος βίος είναι εκτεταμένος κήπος ποτιστικός και καρποφόρος, ἐν ᾧ οἱ σπουδασταὶ καλλιέργουσι τὰ δαυκία, αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου τὴν ἀνθεμίδα (εἶδος χαμηλῆς), αἱ οἰκοδόμοι τοὺς βατράχους, οἱ διευθύνοντες ἐτερορρυθμούς ἐταιρίας τοὺς πίτυας, αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρίαι τὴν καριὰν, αἱ Λέσβια τὴν βοδακινέαν, οἱ ὀφθαλμοῦντροι τὸ ἀγρικοκκύμελον, οἱ θωρωροὶ τὴν κασσίαν, οἱ μέθυσοι τοὺς ὀμφακας, οἱ τῶν θεάτρων ἐπιστάται τῆς ἀμυγδαλῆς καὶ οἱ γλύπται τὸ φύλλον τῆς ἀμπέλου.

* * * Ἡ γυνὴ ἔχει ἀνάγκην πάντοτε ἐνὸς στηρίγματος· ὅταν ὅμως ἐπιλαμβάνηται δύο, πίπτει.

* * * Αἱ πλεῖστοι τῶν γυναικῶν ἀγαπῶσι μᾶλλον νὰ κακολογῶσιν αὐτὰς διὰ τὴν ἀρετὴν τῶν ἢ διὰ τὴν ὡραιότητά των.

* * * Ἐχομεν ἐν στόμα καὶ δύο ὦτα. Ἐντεῦθεν διδασκόμεθα ὅτι πρέπει ν' ἀκούωμεν πολλὰ καὶ νὰ ὀμιλῶμεν ὀλίγα.

* * * Τρία εἶνε τὰ δυσκολώτατα, τὸ φυλάττειν μυστικόν, τὸ λησμονεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ καλῶς μεταχειρίζεσθαι τὴν ἀνέσιν.

* * * Αἱ ἡδοναὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἐλώδεις ἐκείνας γαίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναγκάζεται τις νὰ τρέχῃ εὐχερῶς χωρὶς νὰ σταματήσῃ ποτε τὸν πόδα του.

Foutenelle.

* * * Ἡ μὲν κακία εἶνε ποικίλη, ἡ δὲ ἀρετὴ μία.

* * * Ἐν τῷ ἀναλογίῳ (ἐνθα ὑπάρχουσι τὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας) οἱ ψάλλται ἔχουσι τὸ στόμα ἐν τῷ χορῷ.

* * * Ὁ *Yoliture* εἶπεν ὀρθότατα· ἀῆ ὡραιότης εἶνε ἐπιστολὴ συστατικὴ, ἣν δίδωσιν ἡ φύσις εἰς τοὺς εὐνοούμενους αὐτῆς.

* * * Ἡ εὐδαιμονία ὁμοιάζει πρὸς τὸ θῆραμα ὅταν σκοπῶμεν αὐτὸ μακρόθεν, ἀποτυγχάνομεν... Δὲν εἶναι μέγας ἀδάμας ὡς εἶπες, εἶνε ψηφιδωτὸν (μωσαϊκόν) ἐκ μικρῶν λίθων, ὧν οὐδεὶς ἔχει ἰσχὺν ἀληθῆ διὰ τοὺς ἄλλους.

Foutenelle

* * * Ἡ εὐδαιμονία ἐν μὲν τοῖς λεξικοῖς εἶνε ὄνομα οὐσιαστικόν· ἐν δὲ τῷ βιβλίῳ τοῦ βίου εἶνε ῥῆμα, ὅπερ σχηματίζεται ἐν μὲν τῷ παρελθόντι μετὰ τῆς ἀναμνήσεως, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι μετὰ τῆς ἐλπίδος, ἀλλ' ἐνεστῶτα δὲν ἔχει.

Galages

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Ἡ ἀνα κάλυψις τῆς φιλοσοφικῆς λίθου ἐγένετο ἀρτίως ὑπὸ τοῦ πανεφευρέτου Ἀμερικανοῦ Ἑδισῶν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ τῷ Menl Park. Ἡ ἐφευρέσις συνίσταται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μέσων, δι' ὧν οὗτος δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀπορριμάτων, ἢ σκωριῶν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἑτέρον ποσὸν χρυσοῦ, λίαν ὑπερβάλλον τὸ μέχρι τοῦδε διὰ τῶν συνήθων μέσων ἐξαγόμενον. Πρὸ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ἐφευρέσεως ὁ Ἑδισῶν συνῆψε συμβόλαια περὶ ἀγορᾶς τῶν ἀπορριμάτων τῶν μεγαλειτέρων χρυσορυχείων καὶ ἐταιρία συνέστη ἐπὶ τούτῳ. Ὡστε ἡ φιλοσοφικὴ λίθος, τὴν ὁποίαν οἱ ἀχλμιστὰς ἐζήτουν ἐπὶ το-

σοῦτον χρόνον ματαίως, εὐρέθη παρὰ τοῦ Ἑδισῶν ὡς ἀμοιβὴ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐπὶ ἐτέρῳ ἀντικείμενῳ.

* * * Ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγίᾳ Σοφίᾳ ἐγένετο συνέλευσις τῆς λίαν περιέργου, ἥτις ἀπέβλεπε πρὸς συγχώρευσιν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρίας μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ σύστασιν νέου τινὸς θρησκείματος, συμβιβάζοντος τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Ἀγία Σοφία θεωρεῖται μία τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκκλησιῶν καὶ πιθανὸν ἡ ἀρχαιοτάτη. Ἀνεκτίσθη ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ περὶ τὸ ἔτος 532 μ. Χ. κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1453 μετεβλήθη εἰς Τζαμίον, ἀνασκευαθὲν ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου πρὸ 32 ἐτῶν.

ΚΡΙΣΙΣ

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατακλύζοντος ἡμᾶς ποιητικοῦ χειμάρρου, ὁ λόγιος νέος κ. Ν. Ἰγγλέτης ἐδημοσίευσεν εἰς ἴδιον φυλλάδιον τὸ Ἑλεγείον αὐτοῦ, τὸ ἀπαγγελθὲν ἐντολῇ τοῦ Φιλ. Σουλ. «αἱ Μοῦσαι» ἐν τῷ ὑπὲρ πάντων τῶν πεσόντων Ἑλλήνων τελεσθὲν Μνημοσύνῃ τῇ 30 Μαρτίου.

Εἶναι ἀλήθες ὅτι σήμερον ἡ ποίησις ἐξέπεσε τοῦ προσωρισμοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ μεγαλείου, ἀφ' ἐνὸς μὲν, διότι οἱ πλεῖστοι τῶν νέων ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ γράψωσιν ἀηδεῖς στίχους, ἀνευ καλλιπειρίας, ἀνευ οὐδενὸς σκοποῦ ὠφελείας, μὲ φαντασίαν ταπεινὴν, ἀφ' ἐτέρου δὲ, διότι εὐρίσκοντες ὑποστήριξιν ἀπὸ τινων τοῦ ἀμυνομένου θαυμασμοῦ, τὸ «ρίπτουσιν ἑξω», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἀμελοῦντες πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν βιοποριστικὴν, προσφέροντες εἰς τοὺς ἀναγνώσας ἄχαρη στιχορροήματα, ἀναγκάζοντες αὐτοὺς νὰ ἀηδιάσωσι πλέον καὶ αὐτοὺς τοὺς ὀλιγίστους γράφοντας ἀληθῶς μετὰ ζωηρᾶς φαντασίας καὶ καθαροῦ αἰσθήματος.

Εἰς ἐκ τῶν ὀλιγίστων τούτων εἶναι καὶ ὁ κ. Ν. Ἰγγλέτης, περὶ οὗ τὸ ἀρτι δημοσιευθὲν ποίημα μαρτυρεῖ· Ἐν αὐτῷ δύναται τις νὰ ἴδῃ διαλάμπον τὸ αἶσθημα τῆς πατρίδος, φαντασίαν ζωηράν καὶ γόνιμον, στιχορροίαν βέουσαν καὶ γλῶσσαν ἀρκετὰ εὐμελῆ.

ΑἰΝΙΓΜΑ Γ'

Κατοικῶ μέσα στὴν πόλιν καὶ οὐδὲν ἴσα στὰ χωρία
Δὲν μ' εὐρίσκεις εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὰ σπήλαια συγχάζω,
Εἶμαι μέσα εἰς τοὺς φίλους, εἶμαι μέσα στὰ βιβλία

Κ' ἐμπροσθέν σου τοῦ φωνάζω.

Πῶς, ἀκόμη δὲν μ' εὐρήκεις; πῶς, ἀκόμη καρτερεῖς;
Τρέξτε εἶμαι εἰς τὴν γλῶσσαν κ' ἐκεῖ μέσα θά μ' εὐρήξ.

Ι. Δ. Ζώταλης.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 6 ἀριθ. Γρίφου.

Υς—χι—ονοι—μ—εν—Λακεδαιμόνιοι—κα—τα γη—ν

Ἀθηναί—ιδε—ναυσι—ι.

Ἰσχυον οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι κατὰ γῆν,
Ἀθηναῖοι δὲ ναυσί·

Ἐλυσαν αὐτὸν αἱ κκ. Σοφία Λυμποπούλου, Κλεοπάτρα Νικοκλέους, Θεοδοσία Λελοῦδα, Πηνελόπη Τ. Λαζαρέτου, καὶ οἱ κκ. Φώτιος Μιχ. Κλαδάκης (Ἀθηναῖος), Π. Ζαγκλῆς (Ἀλεξανδρείας), Δημ. Κ. Λουῖζος καὶ Γεώργιος Δ. Διδόμου (Γαλαζίου).

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1878 τοῦ κ. Μ. Δ. Σεϊζάνη, μετὰ εἰκονογραφίῳν, πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Ἀθηναῖδος.